

τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ ἀπεκοπή, ἀπερρίφθη, καὶ τότε διεκηρύχθη τὸ ἄγγελμα, «Ἐπεσεν, ἔπεσε Βαβυλῶν ἡ μεγάλη, καὶ ἐγένετο κατοικητήριον δαιμονίων καὶ φυλακὴ παντὸς πνεύματος ἀκαθάρτου καὶ φυλακὴ παντὸς ὄρνέου ἀκαθάρτου καὶ μεμισμένου» — Ἀποκλ. ιη΄. 2.

Αἱ προλεχθεῖσαι πτώσεις, πληγαὶ, καταστροφαὶ κλπ., αἱ ἐπὶ τῆς μυστηριώδους Βαβυλῶνος ἐπερχόμεναι, προεδηλώθησαν τυπικῶς διὰ τῆς μεγάλης θλίψεως καὶ ἐθνικῆς καταστροφῆς, ἣτις ἐπῆλθεν ἐπὶ τοῦ κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ, καὶ ἣτις ἔληξε διὰ τῆς πλήρους ἀνατροπῆς τοῦ ἔθνους ἐκείνου εἰς τὸ 70ὸν ἔτος μ. Χ. Καὶ ἡ περίοδος ἀκόμη τῆς πεώσεως ἀντιστοιχεῖ ἐπακριβῶς διότι ἀπὸ τοῦ καιροῦ καθ' ὃν ὁ Κύριος ἡμῶν εἶπεν, «Ἰδοὺ ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ἡμῶν» ἀπὸ τοῦ 33 δηλ. μ. Χ., μέχρι τοῦ 70 μ. Χ. παρῆλθον 36 1/2 ἔτη οὕτως ἐπίσης, ἀπὸ τοῦ 1878 μ. Χ., μέχρι τέλους τοῦ 1914 μ. Χ. εἶνε ὡσαύτως 36 1/2 ἔτη. Μετὰ τοῦ τέλους δὲ τοῦ 1914 μ. Χ., ὅ,τι ὁ Θεὸς ὀνομάζει Βαβυλῶνα, καὶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἀποκαλοῦσι Χριστιανισμόν, θέλει παρέλθει, ὡς ἤδη κατεδείχθη ἐκ τῆς προφητείας.

Ὁ Ἰουδαϊσμός ὑπῆρξε θεόθεν ὠρισμένος τύπος τῆς Χιλιετοῦς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, ἣτις θέλει διευθύνει καὶ κανονίσει τὰ πάντα συνεπῶς ὁ Ἰουδαϊσμός ἦν προσηκόντως ἔνωσις ἐκκλησίας καὶ πολιτείας, ἔνωσις θρησκευτικῆς καὶ πολιτικῆς κυβερνήσεως. Ἄλλ' ὡς ἀπεδείξαμεν ἤδη, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Εὐαγγελίου ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ὤφειλε νὰ ἐνωθῆ ἢ νὰ ἔχη νὰ κάμῃ μετὰ τῶν κυβερνήσεων τοῦ κόσμου, μεχρὸς οὗ ὁ Κύριος αὐτῆς, ὁ Βασιλείας τῶν βασιλέων, ἔλθη, ἀναλάβη ἐξουσίαν, καὶ ἀναδείξῃ αὐτὴν ὡς νύμφην Αὐτοῦ, ὅπως συμμετάσχη μετ'. Αὐτοῦ εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς δικαιοσύνης. Τὸ μέγα ὁμῶς αὐτὸ οὐσίημα τὸ καλούμενον Χριστιανισμὸς, παριδὸν καὶ ἀμελῆσαν τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, καὶ ἀκολούθησαν τὴν ἀνθρωπίνην σοφίαν, τὰς ἀνθρωπίνους θεωρίας καὶ σχέδια, περιλαβὸν δ' ἐν ἑαυτῷ πάσας τὰς κυβερνήσεις καὶ θρησκευτὰ τὰ ὁμολογοῦντα ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸν Χριστὸν (ἀλλ' ὄντα πράγματι ἐλεεινὴ παραποίησης καὶ κибδήλευσις τῆς ἀληθοῦς τοῦ Χριστοῦ Βασιλείας), διωργανώθη

εἰς βασιλείαν, πρὸ τοῦ καιροῦ, ἄνευ τοῦ Κυρίου, καὶ καθ' ὀλοκληρίαν ἐξ ἀκαταλλήλων στοιχείων. Ἡ πτώσις, λοιπόν, τῆς Βαβυλῶνος ὡς ἀναρμόστου ἐκκλησιαστικο—πολιτικοῦ συστήματος καὶ συλλογῆ τοῦ πολυτίμου σίτου ἐξ αὐτῆς, δύναται νὰ ἐξεικονισθῇ διὰ τῆς πτώσεως τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ.

Τὸ ὄνομα Βαβυλῶν ἐσήμαινεν ἀρχικῶς πυλῶν τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ μετὰ ταῦτα, χλευαστικῶς, κατέληξε νὰ σημαίνει ἀνάμιξις ἢ σύγχυσις. Εἰς τὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως ἡ ὀνομασία αὕτη ἐφαρμόζεται εἰδικῶς ἐπὶ τῆς κατ' ὄνομα Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία, ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ὁ πρὸς τὴν δόξαν πυλῶν, ἐγένετο πυλῶν πρὸς τὴν πλάνην καὶ τὴν σύγχυσιν, ἐλεεινὸν μῖγμα ἀποτελούμενον πρωτίστως ἐκ ζιζανίων, ὑποκριτῶν, —συγκεχυμένης μάξης κοσμικότητος, ἐν τῇ ὁποίᾳ τὰ πολύτιμα τοῦ Κυρίου εἰσὶ τεθαμμένα, καὶ ἡ ἀληθῆς αὐτῶν ὠραιότης καὶ σιλπνότης ἀποκεκρυμμένη. Ἐν τῇ συμβολικῇ προφητείᾳ, ὁ ὄρος Βαβυλῶν ἐφαρμόζεται κατὰ περιστάσεις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης, ὀνομαζομένης, «Βαβυλῶν ἡ Μεγάλη, ἡ Μήτηρ τῶν Πορνῶν». Ἡ ὀνομασία αὕτη ἠδύνατο νὰ ἐφαρμόζηται εἰς αὐτὴν καὶ μόνην ἐπὶ αἰῶνας, ἐφ' ὅσον αὐτὴ καὶ μότι ἦτο τὸ μόνον ἀνάμικτον σύστημα, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἠνείχετο. Ἄλλ' ἄλλα ὡσαύτως ἐκκλησιαστικὰ συστήματα, ὄχι τόσον μεγάλα ὅσον ἡ «μήτηρ», οὐδὲ καὶ τόπον ἀσεβῆ, οὔτε καὶ τόσον ριζικῶς ἄδικα, ἀνεπήδησαν ἐξ αὐτῆς, διὰ μέσου ποικίλων ἀποπειρῶν ἀτελῶν μεταρρυθμίσεων. Ἐπειδὴ δὲ καὶ εἰς ταῦτα ἀκόμη ἐκυριάρχησαν αἱ πλάναι, τὰ ζιζάνια καὶ ἡ κοσμικότης, τὸ ὄνομα Βαβυλῶν χρησιμοποιεῖται πλέον ὡς γενικὸν ἢ οἰκογενειακὸν ὄνομα δι' ὅλα τὰ κατ' ὄνομα Χριστιανικὰ συστήματα, καὶ ἤδη τοῦτο διαλαμβάνει οὐχὶ μόνον τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης, ἀλλ' ἐπίσης πάσας τὰς ἀποχρώσεις τῶν Διαμαρτυρομένων Ἐκκλησιῶν διότι, ἀφοῦ τὸ Παπικὸν σύστημα ὀρίζεται ὡς ἡ μήτηρ, δεόν νὰ θεωρήσωμεν τὰ διάφορα Διαμαρτυρόμενα συστήματα, τὰ ἐξ αὐτοῦ καταγόμενα, ὡς τὰς θυγατέρας — γεγονὸς λίαν γενικῶς ἀναγνωριζόμενον παρὰ τῶν Διαμαρτυρομένων, καὶ ἐνίοτε μάλιστα μεθ' ὑπερηφανείας.

Καὶ πρὶν ἀκόμη ἐπισιτῇ ὁ καιρὸς τοῦ Θερισμοῦ, πλεῖστοι

ἐκ τῶν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ Μεγάλῃ Βαβυλῶνι ἀνεκάλυψαν τὸν πραγματικὸν καὶ μόνιμον αὐτῆς χαρακτῆρα ὡς ὄντα χονδροειδῶς ἀντιχριστιανικὸν (ἐξαιρετικῶς μεταξὺ τούτων οἱ Οὐαλδένσιοι, οἱ Οὐγγεννότιοι, καὶ οἱ μεταρρυθμισταὶ τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος) ἐπιστήσαντες δὲ τὴν ἑαυτῶν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ γεγονότος, ἀπεχωρίσθησαν ἀπὸ τῆς μητρὸς ἢ τοῦ συστήματος τούτου, καὶ συναπήγαγον καὶ ἄλλους μετ' ἑαυτῶν, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἦσαν ἀληθῆ ζιζάνια, ὡς ὁ προφήτης εἶχε προεῖπει, ὅτι, «Πολλοὶ θέλουσι προστεθῆ εἰς αὐτοὺς ἐν κολακείαις». (Δανλ. ια'. 34.) Ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ διαχωρισμοὶ τῶν πολιτικο-δουγματικῶν θυελλῶν, πρὸ τοῦ καιροῦ τοῦ θερισμοῦ Μεταξὺ τούτων τὰ ζιζάνια ἐπικρατοῦντα εἰσέει, ἀπετέλεσαν ἄλλα καίτοι ὀλιγώτερον ἀπεχθῆ, Βαβυλωνιακὰ συστήματα.

Τοιοῦτοτρόπως οἱ ἀποτελοῦντες τὸν σῆτον, καίτοι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠγωνίσθησαν ν' ἀπαλλαγῶσι τοῦ ἐφιάλιου τῶν ζιζανίων, (καὶ ἰδίως ἀπὸ τῶν χονδροειδῶν πλανῶν, αἵτινες ἐξέθρεψαν καὶ παρήγαγον τὰ ζιζάνια)— καίτοι ἠὺλογήθησαν μάλιστα εἰς τὰς προσπαθείας τῶν ταύτας, διετέλουν ὁμως εἰσέει ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν αὐτῶν ἀναμεμιγμένοι μὲ μεγάλην ἐπικράτησιν τοῦ στοιχείου τῶν ζιζανίων. Ἄλλὰ χάριν τοῦ σίτου ἢ εὐνοια τοῦ Θεοῦ ἐπεξετάθη καὶ ἐπ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀναμίκτων δεσμίδων ἢ Βαβυλωνιακῶν συστημάτων τὰ συστήματα δ' ἐκεῖναῖδὲν ἀπεκόπησαν τελείως ἀπὸ πάσης χάριτος; οὐδὲ κατεδικάσθησαν εἰς ταχεῖαν καταστροφὴν, μέχρις οὗ ἐπέστη ὁ καιρὸς τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐπιτέλεισιν πλήρους καὶ τελικοῦ χωρισμοῦ — εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θερισμοῦ, τὸ 1878, ὅποτε ἅπας ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ σαφῶς καὶ ἐπιτακτικῶς ἐκλήθη νὰ ἐξέχθῃ ἐξ αὐτῶν. Ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ προειδοποιήθη νὰ φυλαχθῆ ἀπὸ τῶν, ἀπαιτηλοτήτων τοῦ Ἀντιχρίστου, καὶ ἐδιδάχθησαν νὰ τηρῶσιν ἑαυτοὺς κεχωρισμένους ἀπ' αὐτοῦ καὶ μη ὄλον τοῦτο, διὰ τὴν ἐξέτασιν καὶ δοκιμασίαν αὐτῶν, ἐπειράπη ὅπως οὗτοι ἐπαξατηθῶσι παρ' αὐτοῦ ἐν μέτρῳ καὶ διατελέσωσι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦτιον ἀναμεμιγμένοι μετ' αὐτοῦ. Ἐκάστη ἀφύπνισις τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ νὰ κατανοήσωσι τὸ ἀν-

τιχριστιανικὸν τῶν διαφόρων ἀρχῶν, δογμάτων καὶ πράξεων τοῦ ἐν λόγῳ συστήματος, καὶ ἦτις ἤγαγεν εἰς μέτρα μεταρρυθμίσεως, ἦτο καὶ μία δοκιμασία τῆς τάξεως τοῦ σίτου, καὶ συνέτεινε νὰ καθαρῶσιν αὐτοὺς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπὸ τῶν μολυσμάτων τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἄλλ' ἡ τελευταία αὕτη δοκιμασία καὶ ὀριστικὴ κλήσις, ἡ συνοδευομένη μετὰ τῆς τελείας ἀπορρίψεως τῶν συστημάτων ἐκείνων, μὴ μελλόντων νὰ ἔχωσι τοῦ λοιποῦ τὴν θεῖαν εὐνοίαν (ὡς εἶχον αὐτὴν πρότερον, χάριν τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σίτου), μέλλει νὰ ἐπιφέρῃ τὸν ὀριστικὸν διαχωρισμὸν τῆς τάξεως τοῦ σίτου ἀπὸ ὄλων τῶν ἀντιχριστιανικῶν συστημάτων καὶ ἀρχῶν. Ὅσας ἀληθείας διακατεῖχον πρότερον τὰ συστήματα ταῦτα αὐταὶ ἐξέλιπον ἤδη τελείως ἐξ αὐτῶν, ἀντικατασταθεῖσαι ὑπὸ τῶν θεωριῶν τῶν ἀνθρώπων, αἵτινες ὑπονομεύουσι πᾶν στοιχεῖον τῆς θείας ἀληθείας ἢ δὲ ζωτικὴ εὐσέβεια καὶ ὁ ἀγιασμὸς ἐκτοπίζονται καὶ ἀντικαθίστανται ταχέως ὑπὸ τῆς φιληδονίας καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ κόσμου. Μετὰ τῆς διακηρύξεως τῆς πτώσεως τῆς Βαβυλῶνος ἐπέρχεται ἐπίσης ἡ ἐντολὴ πρὸς πάντα τὸν μένοντα εἰσέτι ἐν αὐτῇ λαὸν τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτῆς — «Καὶ ἤκουσα ἄλλην φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν, ἐξέλθετε ὁ λαὸς μου ἐξ αὐτῆς, ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῆς καὶ ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς ἵνα μὴ λάβητε». (Ἀποκλ. ιη'. 4) Ἡ φρᾶσις, «Ἐπεσεν ἡ Βαβυλῶν: Ἐξέλθετε ἐξ αὐτῆς ὁ λαὸς μου», σημειοῖ εὐκρινῶς δύο τινας σκέψεις, αἵτινες δεόν νὰ τηρῶνται κεχωρισμένως ὑπ' ὄψιν. Αὕτη ὑπεμφαίνει ὅτι, κατὰ τινὰ καιρὸν, ἡ Βαβυλῶν δὲν εἶχεν ἐκπέσει εἰσέτι ἀπὸ τῆς θείας εὐνοίας ὅτι ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἔχαιρεν εἰσέτι μέρος τι εὐνοίας, μεθ' ὅλον τὸν ἀνάμικτον αὐτῆς χαρακτῆρα καὶ ὅτι, ὅσον δῆποτε μεγάλη καὶ ἂν ἦτο ἡ ἀναλογία τῆς πλάνης τὴν ὁποίαν ἐκράτει, καὶ ὅσον δῆποτε ὀλίγον τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ τὸ ὁποῖον αὕτη ἐξεδήλου, δὲν εἶχε ἀπορριφθῆ εἰσέτι καθ' ὀλοκληρίαν ἀπὸ τῆς χάριτος καὶ εὐνοίας τοῦ Θεοῦ μέχρι τοῦ πρὸς χωρισμὸν ὠρισμένου καιροῦ τοῦ θερισμοῦ. Ἡ φρᾶσις αὕτη ὑποδηλοῖ ὅτι, κατὰ τινὰ καιρὸν, αἰφνιδία τις καὶ τελεία ἀπόρριψις μέλλει νὰ ἐπέλθῃ ἐπὶ τῆς Βαβυλῶνος, ὁπότε πᾶσα εὐνοία θέλει παύσει πλέον διαπαντός, καὶ κρίσεις θὰ

ἐπακολουθήσωσιν τοιαύτη ἀκριβῶς ἀπόρριψις, οἶαν ἀπεδείξαμεν ὡς χρονολογικῶς ὑποδεικνυομένην ὑπὸ τῆς προφητείας καὶ λαβοῦσαν χώραν εἰς τὸ 1878. Αὕτη ὑπεμφαίνει, ὡσαύτως, ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπορρίψεως τῆς Βαβυλῶνος πολλοὶ ἐκ τῶν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἤθελον εἶσθαι ἐντὸς καὶ συνταυτισμένοι μετὰ τῆς Βαβυλῶνος διότι μετὰ τὴν ἀπόρριψιν τῆς Βαβυλῶνος ἢ μετὰ τὴν πτώσιν αὐτῆς ἀπὸ τῆς εὐνοίας, εἶναι ὅτε καλοῦνται οὗτοι — «Ἐξέλθετε, ὁ λαός μου, ἐξ αὐτῆς».

Ἡ ἀντίθεσις μετὰ τῶν τόσων κινήματων πρὸς βαθμιαίας μεταρρυθμίσεις κατὰ τὰ παρελθόντα τετρακόσια ἔτη, καὶ τοῦ ὀριστικοῦ τούτου καὶ πλήρους ἀποχωρισμοῦ δέον νὰ διακριθῇ εὐκρινῶς: Ἐκεῖνα ἦσαν ἀπόπειραι ἐπιτραπεῖσαι πρὸς μεταρρυθμίσειν τῆς Βαβυλῶνος, ἐνῶ τοῦτο ἀναγνωρίζει αὐτὴν ὡς πέραν πάσης ἐλπίδος μεταρρυθμίσεως — «Ἡ Βαβυλὼν ἐστάθη ποιτήριον χρυσοῦν ἐν τῇ χειρὶ τοῦ Κυρίου, μεθύον πᾶσαν τὴν γῆν. Ἀπὸ τοῦ οἴνου αὐτῆς ἔπιον τὰ ἔθνη διὰ τοῦτο τὰ ἔθνη παρεφρόνησαν. [ἔμεθύσθησαν διὰ τῆς πλάνης αὐτῆς], Ἐπεσεν ἐξαίφνης ἡ Βαβυλὼν καὶ συνειρίβη ὀλολύζετε δι' αὐτὴν λάβετε βάλαμον διὰ τὸν πόνον αὐτῆς, ἴσως ἰατρευθῇ. **Μετεχειοίσθημεν ἰατρικὰ διὰ τὴν Βαβυλῶνα** ἀλλὰ δὲν ἰατρεύθῃ ἐγκαταλείψατε αὐτὴν καὶ ἅς ἀπέλθωμεν ἕκαστος εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ. [Εἰς τὴν ἀληθῆ ἐκκλησίαν, ἢ εἰς τὸν κόσμον, κατὰ τὸ ποιὸν καὶ τὴν πνευματικὴν ἐκάστου καταγωγὴν, ὡς ἕκαστος, δοκιμαζόμενος, ἤθελε δείξει ποῦ ἀνήκει, εἰς τὸν σῆτον ἢ εἰς τὰ ζιζάνια] διότι ἡ κρίσις αὐτῆς ἔφθασεν εἰς τὸν οὐρανὸν» — Ἱερμ. νὰ ! 7 — 9 Παράβαλ. Ἀποκλ. ιζ'. 4, ιδ'. 8, ιη'. 2, 3, 5, 19.

Ἡ ἀνίατος Βαβυλῶν καταδικάζεται ἤδη εἰς ὄλεθρον τὸ ὄλον σύστημα — σύστημα συστημάτων — ἀπορρίπτεται, καὶ πάντες οἱ ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, οἱ μηδεμίαν τρέφοντες συμπάθειαν πρὸς τὰς ψευδεῖς αὐτῆς διδασκαλίας καὶ πράξεις, καλοῦνται ἤδη νὰ ἀποχωρίσωσιν ἑαυτοὺς ἀπ' αὐτῆς. Ὁ προφήτης ἀκολούθως παρέχει τὸν λόγον τῆς τοιαύτης καταδίκης τῆς ἀπορρίψεως, καὶ τὴν ἀνικανότητά τινων εἰς τὸ νὰ κατανοήσωσιν τὸν λόγον αὐτὸν, λέγων: —

«Ὁ πελαργὸς ἐν τῷ οὐρανῷ γνωρίζει τοὺς διωρισμένους καιροὺς αὐτοῦ καὶ ἡ τρυγὼν, καὶ ὁ γερανὸς, καὶ ἡ χελιδὼν φυλάττουσι τὸν καιρὸν τῆς ἐλεύσεως αὐτῶν ὁ δὲ λαὸς μου δὲν γνωρίζει τὴν κρίσιν τοῦ Κυρίου [οὔτοι δὲν γνωρίζουσιν οὐ καιρὸς θερισμοῦ, πλήρους καὶ τελείου ἀποχωρισμοῦ τοῦ σίτου ἀπὸ τοῦ ἀχύρου καὶ τῶν ζιζανίων, ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ εἰς τοῦτο οὔτοι δεικνύουσιν ὀλιγωτέραν διάκρισιν παρὰ τὰ μεταναστευτικὰ ταῦτα πιτηνά.] Πῶς λέγετε, εἴμεθασοφοί, καὶ ὁ νόμος τοῦ Κυρίου εἶναι μεθ' ἡμῶν [διὰ δὲν δύνασθε νὰ διακρινήτε τὸν καιρὸν τοῦ θερισμοῦ, καὶ τὴν τότε ἐπικειμένην ἀλλαγὴν τῶν οἰκονομιῶν]; Ἰδοὺ βεβαίως εἰς μάτην ἔγεινε ταῦτα, ὁ κάλαμος τῶν γραμματιέων εἶναι ψευδῆς [διότι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ὁ διὰ τῶν προφητῶν καὶ ἀποστόλων Αὐτοῦ κρίνεται ἄχρηστος, καὶ τίθεται κατὰ μέρος, μὴ ἀξιούμενος προσοχῆς—τὰ ἀνθρώπινα δὲ συστήματα, τὰ κατὰ τοὺς παρελθόντας σκοτεινοὺς αἰῶνας μορφωθέντα, εἶναι οἱ ἄνευ φωτὸς λύχνοι τῶν ἐν σκοτίᾳ περιπατούντων.] Οἱ σοφοί (;) [εὐπαίδευτοι] κατησχύνθησαν, ἐπιτόθησαν [συνεπεία τῆς ἀποτυχίας τῶν προσφιλῶν αὐτοῖς ἀνθρωπίνων ἐπινοήσεων] καὶ συνελήφθησαν: Ἰδοὺ, τὸν Λόγον τοῦ Κυρίου ἀπέρριψαν, καὶ ποία σοφία εἶναι [ἤδη] ἐν αὐτοῖς; [Παράβαλ. Ἡσα. κθ'. 10]. Διὰ τοῦτο θέλω δώσει τὰς γυναῖκας [Ἐκκλησίας] αὐτῶν εἰς ἄλλους, καὶ τοὺς ἀγροὺς [τοῦ ἔργου αὐτῶν] εἰς ἐκείνους, οἵτινες θέλουσι κληρονομήσει αὐτοὺς διότι πᾶς τις ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου [αὐτῶν] ἐδόθη εἰς πλεονεξίαν ἀπὸ προφήτου [ρήτορος] ἕως ἱερέως [ποιμένος], πᾶς τις πράττει ψεῦδος [Παραβαλ. Ἡσα. νοι'. 10—12, κη'. 14—20.] Διότι ἰάτρευσαν τὸ σύντριμμα τῆς θυγατρὸς τοῦ λαοῦ μου [τῆς κατ' ὄνομα Σιών—τῆς Βαβυλῶνος, λέγοντες, Εἰρήνη, Εἰρήνη καὶ δὲν ὑπάρχει εἰρήνη [ἐνῷ ὀλόκληρον τὸ σύστημα νοσεῖ, καὶ ἔχει ἀνάγκην τελείου καθαρισμοῦ καὶ ἀπολυμάνσεως διὰ τοῦ φαρμάκου τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ—τῆς ἀληθείας.] Μήπως ἡσχύνθησαν οὐ ἐπραξαν βδέλυγμα; μάλιστα οὐδόλως δὲν ἡσχύνθησαν, οὐδὲ ἠρυσθρίασαν διὰ τοῦτο θέλουσι πέσει [οἱ διδάσκαλοι] μεταξὺ τῶν πιπτόντων ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐπισκέψεως αὐτῶν [ἢ τῆς ἐπιθεωρήσεως αὐτῶν—κατὰ τὸν

«Θερισμόν»] θέλουσιν ἀπολεσθῆ, εἶπε Κύριος. Ἐξάπαντος θέλω ἀναλώσει αὐτούς, λέγει Κύριος. Δὲν θέλουσιν εἶσθαι σταφυλαὶ ἐν τῇ ἀμπέλῳ, οὐδὲ σῦκα ἐν τῇ συκῆᾳ, καὶ τὸ φύλλον θέλει μαρανθῆ, καὶ τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα ἔδωκα εἰς αὐτούς [πᾶσαι αἱ θεῖαι εὐνοιαὶ καὶ τὰ προνόμια] θέλουσι φύγει ἀπ' αὐτῶν». — Ἱερμ. η'. 7—13.

Τὰ ἐπόμενα τοῦ κεφαλαίου χωρία δεικνύουσιν ὅτι πολλοὶ τῶν ἀπερριμμένων θὰ διῶσι τὴν ἔλευσιν τῆς θλίψεως, ἀλλ' ἐν τούτοις θὰ τυφλώτιωσιν ὡς πρὸς τὰ ἀληθῆ αὐτῆς αἷτια. Οὗτοι θὰ σκεφθῶσιν, ἅς ἐνωθῶμεν, ἅς ὀχυρωθῶμεν εἰς τὰς ὀχυρὰς πόλεις [Κυβερνήσεις], καὶ ἅς κατασιωπήσωμεν ἐκεῖ. Οἱ τοιοῦτοι κατανοοῦσιν, ὅπως ὅποιε, ὅτι οὔτε ἡ λογικὴ οὔτε αἱ Γραφαὶ ὑποστηρίζουσι τὰς ψευδεῖς αὐτῶν διδασκαλίας, καὶ ὅτι ἡ φρονιμωτέρα μέθοδος εἶναι νὰ τηρήσωσι σιωπὴν, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν ἀρχαίων δεισιδαιμονιῶν καὶ προλήψεων, καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν οὕτω καλουμένων Χριστιανικῶν κυβερνήσεων. Ἐνταῦθα δὲ παριστάνονται ὡς κατ' ἀλήθειαν λέγοντες: «Ὁ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν κατεσιώπησεν ἡμᾶς, καὶ ἐπότισεν ἡμᾶς ὕδωρ χολῆς». Τὸ μόνον ὀροιστικόν, τὸ ὁποῖον δύνανται νὰ ἔχωσι εἶναι τὸ ποτήριον τὸ ὁποῖον οὗτοι ἀνέμιξαν, (ἡ χολὴ τῆς πικρᾶς πλάνης «τῆς διδασκαλίας τῶν δαιμονίων», συγκερασμένον μετὰ τοῦ καθαρῶ ὕδατος τῆς ζωῆς, τῆς ἀληθείας τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ). Δὲν θὰ εἶναι λοιπὸν ἠναγκασμένοι οἱ ὄντες ἐκ τῆς Βαβυλῶνος, καὶ ἀγαπῶντες αὐτήν, καὶ ἐπομένως μὴ ὄντες εἰτοιμοὶ νὰ ἀκούσωσι τὸ πρόσταγμα, «ἐξέλθετε ἐξ αὐτῆς,» νὰ πῶσι τὸ ποτήριον τοῦ ἰδίου αὐτῶν μίγματος; Δὲν θὰ ἀναγκασθῶσιν οὗτοι ν' ἀνομολογήσωσι τὸ ψευδὲς τῶν ἰδίων αὐτῶν δοξασιῶν; Βεβαίως θὰ ἀναγκασθῶσι νὰ πράξωσιν οὕτω, καὶ θὰ καταληφθῶσι πάντες ἐκ ναυτίας ἐξ αὐτοῦ. Τὸ μεθ' ἐπόμενον δὲ ἐδάφιον (15) ἐκ θέλει τὴν ἀπογοήτευσιν ἣν αἰσθάνονται συνεπεῖα τῆς διαψεύσεως τῶν προσδοκιῶν των, αἷτινες ἦσαν ὅτι αἱ πικραὶ [τὸ ὕδωρ τῆς χολῆς] διδασκαλαὶ αὐτῶν ἤθελον ἐπιστρέφει τὸν κόσμον καὶ ἐπιφέρει τὸν αἰῶνα τῆς Χιλιετηρίδος. Οὗτοι παραπονοῦνται ὅτι, «Ἐπροσμείναμεν εἰρήνην, ἀλλ' οὐδὲν ἀγαθὸν καιρὸν θεραπείας, ἀλλ' ἰδοὺ ταραχὴν».

Τὸ σύντριμμα τῆς κατ' ὄνομα Σιών θὰ ἐπιδεινωθῆ ταχέως ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῆς ἐπισκέψεως καὶ ἀπορρίψεώς τῆς, ὅποτε «οἱ ἀληθῶς Ἰσραηλῖται», ὑπακούοντες τὴν θείαν κλήσιν, θ' ἀρχίσωσι νὰ ἐξέρχωνται ἐκ τῶν ὀνοματικῶν αὐτῶν συστημάτων.

Τινὲς ἀποροῦσι διατι ὁ Κύριος δὲν ἐνεργεῖ μεγαλειτέραν τινὰ μεταρρύθμισιν ἢ ὅσον ὑπῆρξαν οἰαιδήποτε τῶν τοῦ παρελθόντος χρόνου, καὶ αἵτινες ἀπεδείχθησαν ὅσοι φροῦδοι καὶ τόσον βραχύβιοι. Διατί, ἐρωτῶσι, δὲν ἐκχέει ὁ Κύριος εὐλογίαν ἐφ' ὄλων τῶν μεγάλων. Ἐκκλησιαστικῶν συστημάτων, καὶ δὲν συγχωνεύει πάντα ταῦτα εἰς ἓν, ἢ, τοῦλάχιστον, ἐπὶ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν ὅπως καθαρὴ αὐτὸ ἀπὸ τῆς σκωρίας, καὶ ἐλκύνῃ εἰς αὐτὸ πάντα τὰ λοιπά. Ἀλλὰ, ἀντερωτῶμεν, διατι ἐπίσης νὰ μὴ συγχωνεύσῃ πάσας τὰς βασιλείας τῆς γῆς εἰς μίαν τοιαύτην, καὶ καθαρὴν αὐτήν;

Εἶναι ἀρκετὸν διὰ πάντα τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ νὰ γνωρίσωσιν ὅτι τοιοῦτόν τι δὲν εἶναι ὅ, τι Αὐτὸς ἀποκαλύπτει ἡμῖν ὡς σχέδιόν Του. Ὀλίγη δὲ περαιτέρω σκέψις, ἐξ ἀπόψεως, τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, δεικνύει ἡμῖν τὸν παράλογον τῆς τοιαύτης εἰσηγήσεως. Ἄς ἀναλογισθῆ πᾶς τις τὸν ἀριθμὸν τῶν ὁμολογούντων ἑαυτοὺς Χριστιανοὺς (τετρακόσια καὶ ἐπέκεινα ἑκατομμύρια), καὶ ἀς διερωτήσῃ ἑαυτὸν, πόσοι ἐξ ὄλων τούτων ἤθελον ἀξιῶσαι ὅτι εἶναι τελείως ἀφιερωμένοι, σώματι τε καὶ ψυχῇ, εἰς τὸν Κύριον καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ σχεδίου Αὐτοῦ; Ἡ ἀτομικὴ ἐκάστου παρατήρησις ἤθελε φέρει αὐτὸν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι, τὸ νὰ χωρίσῃ τις τὸν «σῆτον» ἀπὸ τῶν «ζιζανίων» διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως τῶν ζιζανίων, ἤθελεν ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα, σχεδὸν ἀπανταχοῦ, τὸ νὰ μείνῃ μικρὰ μόνον δρᾶξ καὶ εἰς τὰ μεγαλιέτερα ἀκόμη ἐκκλησιαστικὰ κτίρια ἢ καθεδρικοὺς ναοὺς.

Ὁ λόγος δι' ὃν οὐδεμία ἐπιχειρεῖται ἀπόπειρα πρὸς καθαρισμόν τῶν ὀνοματικῶν αὐτῶν συστημάτων, εἶναι ὅτι οὐδεὶς βαθμὸς καθαρισμοῦ ἤθελεν καταστήσει τὰ μὴ ἀφιερωμένα πλήθη τοῦ «Χριστιανικοῦ κόσμου», καὶ τοὺς ὀργανισμοὺς αὐτῶν, πολιτικούς τε καὶ ἐκκλησιαστικούς, καταλλήλους διὰ τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου, τὸ ὁποῖον ἐπίκειται νὰ ἀρχίσῃ ἐπὶ τῆς γῆς. Κατὰ

τοὺς παρελθόντας δέκα δεκάτῳ αἰῶνας ὁ Κύριος ἐξηκολούθησε ἐκλέγων τοὺς ἀληθῶς ἀφιερωμένους, τοὺς ἀξίους ἐκλογῆς ὅτι δ' ἀπόκειται ἤδη νὰ γείνη εἶναι νὰ ἐκλέξη ἐκ τῶν ζώντων ἐκείνους οἵτινες ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν—καὶ οὗτοι δὲν εἶναι εἰμὴ ἐλάχιστοι—καθ' ὅσον ὀλίγοι ὑπολείπονται πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ προσρισθέντος ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ λόγος τῆς ἀποσκορακίσεως πάντων τῶν ἀνθρωπίνων ὀργανισμῶν, καὶ διατι δὲν μεταρρυθμίζεται τελείως τὸ ὀλιγώτερον ἔνοχον καὶ ἀποδοκιμαστέον ἐξ αὐτῶν, ὥστε νὰ κληθῶσι καὶ ἐλκυσθῶσιν εἰς αὐτὸ πάντα τὰ λοιπά, τοῖα, δεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ὁ Κύριος ἡμῶν μετεχειρίσθη τὰς διαφόρους Ἰουδαϊκὰς αἰρέσεις ἐν τῷ θεριδμῷ ἢ εἰς τὸ τέλος τῆς Ἰουδαϊκῆς οἰκονομίας διότι τότε, ὡς τότε, πᾶσαι αὐταὶ ἀπερρίφθησαν οἱ δὲ «ἀληθῶς Ἰσραηλίται» ἐκλήθησαν ἐξ ὄλων αὐτῶν εἰς ἐλευθερίαν, καὶ ἐδιδάχθησαν τὸ θέλημα καὶ τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ, διὰ διαφορῶν σκευῶν ἐκλογῆς ἐκλεγέντων ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ.

Σαφηνίζων ὁ Κύριος ἡμῶν τὸ ζήτημα τοῦτο διὰ παραδειγμάτων εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ἐξήγησεν αὐτοῖς εἰς δύο παραβολὰς τὴν σοφίαν τῆς τοιαύτης Αὐτοῦ πολιτείας: εἰπὼν, πρῶτον, ὅτι ἐπίγραμμα ἀγνάφου πανίου ἐπὶ λίαν παλαιοῦ ἱματίου ἤθελεν συντελέσει μόνον ὅπως καταστήσῃ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἱματίου μᾶλλον κατάδηλον, καὶ, συνεπεία τῆς ἀνισότητος τῆς ἀντοχῆς τῶν δύο ὑφασμάτων, τὸ σχίσμα ἤθελεν καταστήσῃ μεγαλείτερον δεύτερον, ὅτι νέος οἶνος, τιθέμενος ἐντὸς παλαιῶν ἀσκῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξέλιπε πᾶσα ἔντασις καὶ ἐλαστικότης, εἶναι βεβαίαν ὅτι ἤθελε προξενήσει βλάβην μᾶλλον ἢ ὠφέλειαν, διότι τὸ ἀποτέλεσμα ἤθελεν εἶσθαι ὄχι μόνον νὰ διαρραγῶσι καὶ καταστραφῶσιν οἱ παλαιοὶ ἀσκοί, ἀλλὰ νὰ ἀπολεσθῇ ἐπίσης καὶ ὁ νέος οἶνος.

Αἱ νέαι τοῦ Κυρίου ἡμῶν διδασκαλίαι ἦσαν ὁ νέος οἶνος, ἐνῶ αἱ Ἰουδαϊκαὶ αἰρέσεις ἦσαν αἱ παλαιοὶ ἀσκοί. Ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν ἠνοῦτο μετὰ μιᾶς τῶν αἰρέσεων ἐκείνων, καὶ ἤρχιζεν ἐν αὐτῇ ἔργον ἀναμορφώσεως: Ὅποῖον ἤθελεν εἶσθαι τὸ ἀποτέλεσμα; Δὲν δύναται νὰ ὑπόρξη ἀμφι-

βολία δι, αἰ νέαι ἀλήθεια, ἐὰν ἐγένοντο παρ αὐτῶν ἀσπασται, ἤθελον καταμερίσει τελείως τὴν αἴρεσιν ἐκείνην. Ἡ ἰσχὺς τοῦ ὀργανισμοῦ ταύτης, ἐρειδομένη κατὰ μέγα μέρος ἐπὶ τῆς φαρμαστικῆς ὑπερηφανείας, καὶ συγκρατουμένη διὰ πλανῶν, δεισιδαιμονιῶν καὶ ἀνθρωπίνων παραδόσεων, ἤθελε πάραυτα καταστραφῆ, αἱ δὲ νέαι διδασκαλῖαι ἤθελον ἀφεθῆ ἔκθετοι καὶ μεμονωμένοι ὑφ' ὄλων τῶν πλανῶν καὶ παραδόσεων τῆς αἰρέσεως ἐκείνης, καὶ λογιζόμεναι ὑπαίτιοι διὰ τὴν παρελθούσαν αὐτῆς ἱστορίαν ὑφ' ὄλου ἐν γένει τοῦ κόσμου.

Διὰ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς λόγον, ὁ Κύριος ἤδη, κατὰ τὸν παρόντα θερῖσμόν, ἐπεισάγων τὸ πληρέστερον φῶς τῆς ἀληθείας, κατὰ τὰ χαράγματα τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνας, δὲν ἐπιθέτει αὐτὸ ὡς ἐπίγραμμα ἐπὶ οἰουδήποτε ἐκ τῶν παλαιῶν συστημάτων, οὐδὲ ὡς νέον οἶνον εἰς ἀσκούς παλαιούς. Πρῶτον, διότι οὐδὲν ἐξ αὐτῶν διατελεῖ εἰς προσήκουσαν κατάστασιν νὰ ἐπιρραφῆ, ἢ νὰ δεχθῆ τὰς νέας ἀληθείας. Δεύτερον, διότι αἱ νέαι ἀλήθειαι, γενόμεναι ἀποδεκταί, ἤθελον ταχέως ἀρχίσει νὰ ἐνεργῶσι, καὶ ἤθελον ἀναπτύξει δύναμιν ἰκανὴν νὰ διαρρηξῆ οἰανδήποτε τοιαύτην Ἐκκλησ. αἴρεσιν, ἀδιάφορον πόσον τελείως ὠργανωμένη καὶ στερεὰ ἤθελεν εἶσθαι αὕτη. Καὶ ἐὰν πᾶσαι τούτων ἐδοκιμάζοντο, ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην, τὸ ἀποτέλεσμα ἤθελεν εἶσθαι τὸ αὐτό, καὶ, εἰς τὸ τέλος, ὁ νέος οἶνος (αἱ ἀλήθειαι αὗται) οὐδὲν ἤθελεν ἔχει τὸ ὅποιον νὰ τὸν περιλάβῃ καὶ διακρατήσῃ.

Ἡ μᾶλλον προσήκουσα καὶ ἀρίστη μέθοδος ἦν ἐκείνη ἣν ἠκολούθησεν ὁ Κύριος ἡμῶν κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἔλευσιν. Ὁ Κύριος κατεσκεύασεν ἐντελῶς νέον ἱμάτιον ἐκ τοῦ νέου ὑφάσματος, καὶ ἔθεσε τὸν νέον οἶνον εἰς τοὺς νέους ἀσκούς δηλ. ἐκάλεσε τοὺς ἀληθῶς Ἰσραηλίτας (τοὺς μὴδοντας προσκεκολλημένους καὶ συνδεμένους μὲ τὰς τοιαύτας Ἐκκλ. πατρίας ἢ αἰρέσεις, καὶ ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτοὺς τὰς ἀληθείας αἵτινες ἦσαν διὰ τὸν τότε καιρὸν.) Οὕτω δὲ καὶ σήμερον: καλεῖ μόνον ἐκ τοῦ κατ' ὄνομα πνευματικοῦ Ἰσραὴλ τοὺς πεινῶντας διὰ τὴν ἀλήθειαν εἰς τοὺς τοιούτους δ' ἀπόκειται ν' ἀποδεχθῶσι τὴν ἀλήθειαν ὡς ὁ Κύριος ἐκθέτει αὐτήν, καὶ συμπράξωσιν ἐγκαρδίως μετ' Αὐ-

τοῦ ἐν τῷ σχεδίῳ Αὐτοῦ, ἀδιαφοροῦντες ὡς πρὸς τὸ ποῖοι ἢ πόσοι ἐκ τῶν παλαιῶν ἀσκῶν παρωράθησαν καὶ ἀπερρίφθησαν ὡς ἀκατάλληλοι νὰ συγκρατήσωσιν αὐτὴν. Χαίρειτε μᾶλλον, οἱ τοιοῦτοι, διότι ἐλογίσθητε ἄξιοι νὰ μαρτυρηθῆτε εἰς ὑμᾶς ὁ νέος αὐτὸς οἶνος τῆς παρουσίας ἀληθείας, καὶ, καθ' ὅσον αὕτη ἀποδεικνύεται ὑμῖν, ἀποδεχθῆτε αὐτὴν καὶ συμμορφωθῆτε πρὸς αὐτὴν ἐμπράκτως καὶ μετὰ χαρᾶς.

Ὅσοι κατὰ τὴν πρώτην τοῦ Κυρίου παρουσίαν ἀνέμενον νὰ μάθωσι τί φρονοῦσιν ἐξέχοντες Ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέται, καὶ ἀκολουθήσωσιν αὐτοὺς, καὶ οἵτινες ἠρώτων, «ἐπίστευσέ τις εἰς Αὐτὸν ἐκ τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων», δὲν ἐδέχθησαν τὴν ἀλήθειαν, διότι ἦσαν ὄπαδοι ἀνθρώπων καὶ οὐχὶ τοῦ Θεοῦ διότι οἱ τοιοῦτοι ἡγέται τότε δὲν ἀπεδέχθησαν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ αὐτὴ τάξις ὑπῆρξεν ἀνεκάθην, καὶ εἶναι εἰσέτι, οἱ μᾶλλον τυφλότεροι ὁδηγοὶ τῶν τυφλῶν. Ἄντι ν' ἀποδεχθῶσι τὴν ἀλήθειαν καὶ εὐλογηθῶσιν, οὗτοι «προσκόπτουσιν» ἐν τῷ καιρῷ τῆς δοκιμασίας αὐτῶν. Τοιοῦτοιτρόπως, ὅθεν, τὸ παλαιὸν ἱμάτιον καὶ οἱ παλαιοὶ ἀσκοὶ διατελοῦσιν εἰς τοιαύτην κατάστασιν ὥστε νὰ κρίνωνται ἀντικείμενα ἐντελῶς ἀκατάλληλα διὰ περαιτέρω χρῆσιν.

Ἄφοῦ δὲ αὐτὸς ὁ Κύριος εἶναι ὁ καλῶν τὸν λαὸν Αὐτοῦ ἐκ τῆς Βαβυλῶνος, δὲν δυνάμεθα ν' ἀμφιβάλλωμεν ὅτι οἱ οἰοδήποτε καὶ ἂν χρησιμοποιῶνται ὅπως μεταδώσωσι τὴν προσκλήσιν ταύτην, πάντες οἱ ὄντες ἀληθῆς λαὸς αὐτοῦ θὰ ἀκούσωσιν αὐτὴν καὶ ὄχι μόνον ἡ ὑπακοὴ αὐτῶν θὰ δοκιμασθῆ διὰ τῆς προσκλήσεως, ἀλλ' ἐπίσης θέλει δοκιμασθῆ καὶ ἡ πρὸς τὴν Βαβυλῶνα ἀγάπη τῶν, ὡς καὶ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ προσκόλλησις αὐτῶν εἰς τὰς πλάνας αὐτῆς. Ἐὰν οὗτοι ἐπιδοκιμάζωσι τὰς διδασκαλίας, δοξασίας καὶ μεθόδους αὐτῆς κλπ. ὥστε νὰ αἰσθάνωνται ἀθελησίαν νὰ ἐγκαταλείψωσι ταύτην, θέλουσιν ἀποδείξει ἑαυτοὺς οὕτω ἀναξίους διὰ τὴν παροῦσαν ἀλήθειαν, καὶ ἀξίους τῶν ἐπερχομένων αὐτῆς πληγῶν. Ἄλλ' οἱ λόγοι τῆς προσκλήσεως ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὁ ἐν τῇ Βαβυλῶνι ἀληθῆς λαὸς τοῦ Θεοῦ, δὲν θὰ λογισθῶσιν ὡς ἐνεχόμενοι εἰς τὰς ἀμαρτίας αὐτῆς, τὴν κοσμικότητα καὶ ἄγνοιαν τῆς θείας ἀληθείας, μέχρι τοῦ καιροῦ καθ' ὃν θὰ μάθωσιν

δι ἡ Βαβυλῶν ἔπεσεν, ἀπερρίφθη. Τότε, εἰάν ἐξακολουθήσωσιν ἐμμένοντες ἐν αὐτῇ, θέλουσι κριθῆ ὡς ὄντες ἐξ αὐτῆς, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ δι ἐγκρίνουσι καὶ ἐπιδοκιμάζουσι τὰς ἀδίκους αὐτῆς πράξεις καὶ διδασκαλίας, παρελθούσας τε καὶ παρούσας, καὶ θὰ λογισθῶσιν ὡς συμμέτοχοι τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῆς, καὶ ἐπομένως ἄξιοι γὰ μετάσχωσι τῆς ποινῆς αὐτῆς, τῶν ἐπ' αὐτῆς ἐρχομένων πληγῶν — ὄρα Ἀποκλ. ιη΄. 4.

Πόσον ἔντονος εἶναι ἡ ἔκφρασις, «Ἐγένετο κατοικητήριον δαιμονίων καὶ φυλακὴ παντὸς πνεύματος ἀκαθάρτου καὶ φυλακὴ παντὸς ὄρνέου ἀκαθάρτου καὶ μεμνημένου». Πόσον ἀληθὲς τυγχάνει, δι ἡ μᾶλλον στυγερά καὶ ἀποτρόπαιος τάξις ἀνθρώπων ἐπιζητεῖ καὶ φορεῖ τὸν μανδύαν τῆς Χριστιανικῆς ὁμολογίας καὶ τοῦ τελετουργισμοῦ εἰς τινα τῶν διαφορῶν διαμερισμάτων (αἱρέσεων) τῆς Βαβυλῶνος. Πᾶσα ἀκάθαρτος ἀρχὴ καὶ διδασκαλία, ὅθεν δῆποτε προερχομένη, εὐρίσκει ἐν αὐτῇ τὴν ἐκπροσώπησίν τῆς. Εἶναι δὲ αὕτη «φυλακὴ» ἣτις κρατεῖ ἀσφαλῶς οὐχὶ μόνον τὰς πράους καὶ ἡσυχίους περιστεράς τοῦ Κυρίου, ἀλλ' ὡσαύτως πολλὰ ἀκάθαρτα καὶ μεμνημένα ὄρνεα. Ἐξ ὄλων τῶν ἐγκληματιῶν καὶ ἀπαταιῶνων ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, πόσοι δὲν εἶναι ἀνεγνωρισμένα μέλη τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας! καὶ πόσοι δὲν μεταχειρίζονται τὸ χριστιανικὸν ὄνομα καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἐπάγγελμά τῶν ὡς ἔνδυμα, ὑπὸ τὸ ὁποῖον γὰ διεξάγωσι τοὺς πονηροὺς αὐτῶν σκοποὺς καὶ σχέδια. Εἶναι παγκοίνως γνωστὸν δι ἡ πλειονότης τῶν μᾶλλον κτηνωδῶν ἐγκληματιῶν, οἵτινες καταδικάζονται εἰς θάνατον, ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ρωμαιο-Καθολικὴν κοινωσίαν.

Ἡ Βαβυλῶν περιεῖχεν ἐν ἑαυτῇ τοὺς ἀρίστους καὶ χειρίστους τὸ ἄνθος καὶ τὴν ὑποστάθμην τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Τὸ ἄνθος εἶναι ἡ μικρὰ τάξις τῶν ἀληθῶς ἀφιερωμένων, θλιβερῶς ἀναμεμιγμένη μετὰ τῆς μεγάλης μάξης τῶν ἀπλῶς ὁμολογούντων Χριστιανισμὸν, καὶ μετὰ τῶν ἀκαθάρτων καὶ ρυπαρῶν, τῆς ἐγκληματικῆς ὑποστάθμης ἀλλ' ὑπὸ εὐμενεῖς περιστάσεις τὸ ἄνθος τοῦτο θέλει διαχωρισθῆ κατὰ τὸν παρόντα θερισμὸν, προπαρασκευαστικῶς διὰ τὴν ἀναμένουσαν αὐτὸ δόξαν.

Ὡς παραδειγματικὴν εἰκόνα τῆς ἀναλογίας τῶν ἀκαθάρτων καὶ μισητῶν ὀρνέων, τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Βαβυλῶνος, παρατηρήσατε τὴν ἐπομένην ἐπίσημον ἔκθεσιν περὶ τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως εἰς ἓν μόνον διαμέρισμα τοῦ ἀγροῦ, ἔνθα ἡ «ὀρθοδοξία» ἐπὶ αἰῶνας διετέλεσε καυχωμένη περὶ τῆς λαμπρᾶς ποιότητος καὶ ἀγνότητος τῶν ζιζανίων τῆς, καὶ ἔνθα «Ἡ Ἐκκλησία», ὡς ἀποκαλεῖται, εἶναι ἠνωμένη μετὰ τῆς κυβερνήσεως διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν νόμων καὶ τὴν διοίκησιν τοῦ λαοῦ : —

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑΙ ΚΑΙ ΟΥΑΛΙΑΙ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΒΟΥΛΑΣ ΓΕΝΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΤΟ 1873.

ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΚΑΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ

Ρωμαιο-Καθολικοί	1,500,000
Ἐπισκοπικοί, (Ἐκκλησ. τῆς Ἀγγλίας)	6,933,035
Ἐτερόδοξοι [Διαμαρτυρόμενοι μὴ Ἐπισκοπικοί]	7,234,158
Ἄπιστοι	7,000,000
Ἰουδαῖοι	57,000

ΟΛΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΩΝ ΕΝ ΦΥΛΑΚΑΙΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ

Ρωμαιο-Καθολικοί	37,300
Ἐπισκοπικοί	96,600
Ἐτερόδοξοι	10,800
Ἄπιστοι	350
Ἰουδαῖοι	0
	<hr/>
	145,250

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ ΑΝΑ 100,000 ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ

Ρωμαιο-Καθολικοί	2,500
Ἐπισκοπικοί	1,400
Ἐτερόδοξοι	150
Ἄπιστοι	5
Ἰουδαῖοι	0

ΑΝΑΛΟΓΙΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ

Ρωμαιο-Καθολικοί	1 ἀνὰ	40
Ἐπισκοπικοί	1 ἀνὰ	72
Ἐτερόδοξοι	1 ἀνὰ	666
Ἄπιστοι	1 »	20,000

Ἡ αἰτία τῆς ἀναμίκτου αὐτῆς καταστάσεως ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ὅτι: « Ἡ Βαβυλῶν ἐπότισε τὴν οἶνον [τοῦ πνεύματος, τῆς ἐπιρροῆς] τῆς πορνείας αὐτῆς καὶ [τῆς κοσμικῆς υἰοθετήσεώς της] πάντα τὰ ἔθνη ». (Ἀποκλ. ιη'. 3.) Ψευδῆ διδάγματα περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἡ ἀξίωσις ὅτι ὁ καιρὸς διὰ τὴν ἀνύψωσιν καὶ βασιλείαν τῆς ἐκκλησίας εἶχεν ἔλθει (ιδίως δὲ μετὰ τὴν μεγάλην ἐπιτυχίαν τὴν ὁποίαν ἡ κοσμικὴ αὐτῆς φιλοδοξία κατώρθωσε κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Κωνσταντίνου, ὅποτε προέβαλε τὴν ἀξίωσιν ὅτι εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ **ἰδρυθεῖσα** ὅπως ἄρχη ἐν δυνάμει καὶ δόξῃ μεγάλη), ἤγαγε πολλοὺς ἐντὸς τῆς Βαβυλῶνος, οἱ ὅποιοι οὐδέποτε ἤθελον ἐνωθῆ μετ' αὐτῆς ἐὰν αὕτη ἐνέμενεν εἰς τὴν στενὴν ὁδὸν τῶν θυσιῶν καὶ παθημάτων. Ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ φιλοδοξία ὠδήγησαν τὴν πρώτην ἐκκλησίαν εἰς τὴν ἀρπαγὴν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας. Πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἐξουσίας παρίστατο ἀνάγκη πολυκοσμίας καὶ κοσμικῆς ἐπιρροῆς. Διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν ἀριθμῶν, τῆς πολυκοσμίας, τὴν ὁποίαν, ὑπὸ τὰς παρούσας περιστάσεις, ἡ ἀλήθεια οὐδέποτε ἤθελεν ἐλκύσει, ψευδῆ δόγματα ἐχαλκεύθησαν, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπέτυχε τὴν ἀνύψωσιν ἐαυτῆς ὑπεράνω πάντων αἱ δὲ εἰσέτι παραμένουσαι ἀλήθειαι παρεμορφώθησαν καὶ διεστράφησαν. Τὰ πλήθη ἤλθον εἰς αὐτὴν, μάλιστα εἰς ἑκατοντάδας ἑκατομμυρίων, καὶ ἡ ἀληθὴς ἐκκλησία, ὁ σῖτος, μὴ ὢν ἀκόμη εἰμὴ μόνον « μικρὸν τι ποίμνιον », ἀπεκρῦβη μεταξὺ τῶν ἑκατομμυρίων τῶν ζιζανίων. Ἐνταῦθα, ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ πειναλέων λύκων, ἡ ἀληθὴς, ἡ ἐν ἐμβρυώδει καταστάσει Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐβιάσθη, καὶ οἱ βιασται ἤρπασαν αὐτὴν οἱ δὲ εἰς αὐτὴν ἀνήκοντες, καθ' ὁμοίωτα τοῦ Κυρίου αὐτῶν, εἰς τὰ βήματα τοῦ ὁποίου ἠκολούθησαν, κατεφρονήθησαν καὶ ἀπερρίφθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἄνθρωποι θλίψεων καὶ δοκιμοί

ἀσθενειῶν.

Ἄλλ' ἤδη, ἐνῶ ἡ Χιλιετὴς πρωία αὐγάζει, καὶ αἱ δογματικαὶ πλάναι τῆς σκοτεινῆς νυκτὸς τοῦ παρελθόντος ἀνακαλύπτονται, τὰ δὲ ἀληθῆ κειμήλια τῆς ἀληθείας φωτίζονται καὶ ἐκλάμπουσι, τὸ ἀποτέλεσμα ἀνάγκη νὰ εἶναι, ὡς προωρίσθη νὰ εἶναι, ν' ἀποχωρίση δηλ. τελείως τὸν σῖτον ἀπὸ τῶν ζιζανίων. Ὡς δὲ τὰ ψευδῆ δόγματα ἐπέφερον τὴν ἀνάρμοστον αὐτῶν ἀνάπτυξιν καὶ ἀνάδειξιν, τοιοῦτοιτρόπως ἐπίσης ἡ ἀποκάλυψις τῆς ἀληθείας ἐν τῷ φωτί τοῦ θερισμοῦ θέλει ἐπιφέρει τὸν διαχωρισμόν. Πάντα τὰ ζιζάνια καὶ τινες τῶν τοῦ σίτου, διατελοῦσιν, ὅπως ὅποτε, ἔμφοβοι. Εἰς τούτους ἡ διάλυσις τῆς Βαβυλῶνος φαίνεται ὅτι θέλει ἐπιφέρει τὴν ἀνατροπὴν τοῦ ἔργου τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ σκοποῦ Αὐτοῦ. Ἄλλ' οὐδεὶς φόβος: τὰ ζιζάνια οὐδέποτε ὑπῆρξαν σῖτος, καὶ ὁ Θεὸς οὐδέποτε προέθειο ν' ἀναγνωρίση ταῦτα ὡς σῖτον. Ἐπέτρεψε μόνον ἀπλῶς ὅπως ταῦτα συναυξάνωσι μετὰ τοῦ σίτου ἕως τοῦ καιροῦ τοῦ θερισμοῦ. Ἡ διάλυσις καὶ ἀνατροπὴ αὕτη εἶναι ἡ πρόσκλησις τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν λαὸν Αὐτοῦ ὅπως ἐξέλθωσιν ἐκ τῆς φυλακῆς τῶν ἀκαθάρτων ὀρνέων, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἀπολαύσωσι τὴν ἐλευθερίαν καὶ μετᾶσχωσιν εἰς τὸ φῶς καὶ τὸ ἔργον τοῦ θερισμοῦ, καὶ ἀποδείξωσιν ἑαυτοὺς ὡς μὴ συμφωνοῦντας πρὸς τὰς δογματικὰς καὶ πρακτικὰς αὐτῆς πλάνας, καὶ ἀποφύγωσιν οὕτω ταύτας καὶ τὴν αὐτῶν ἀνταμοιβήν—τὰς ἐφ' ὧν τῶν ἐν αὐτῇ μενόντων ἐπερχομένας πληγὰς.

Αἱ πληγαὶ αὗται ἢ θλίψεις, προδιατυπούμεναι διὰ τῶν θλίψεων αἵτινες ἐπῆλθον ἐπὶ τοῦ ἀπορριφθέντος Ἰουδαϊκοῦ οἴκου, ἀπεικονίζονται διὰ τοιούτων ζοφερῶν συμβόλων ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Ἀποκαλύψεως, ὥστε πολλοὶ τῶν μελετώντων τὰς Γραφὰς ἔχουσι τόσον ὑπερβολικὰς καὶ τερατώδεις ἰδέας ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, καὶ εἰσιν ἐπομένως ὅλως ἀπαράσκευοι διὰ τὰς ἐγγὺς ἐπικειμένας πραγματικότητας. Οἱ τοιοῦτοι ἐρμηνεύουσι τὰ σύμβολα ταῦτα κατὰ γράμμα, καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι οὐδόλως εἰς θέσιν νὰ ἴδωσι ταῦτα ἐκπληρούμενα ὡς θέλουσιν ἐκκληρωθῆ, — διὰ θρησκευτικῶν, πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀναστατώσεων, διαμαχῶν, ταραχῶν, ἀντι-

δράσεων, ἐξεγέρσεων, κλπ.

Ἄλλ' ἐπιστήσατε ἐνταῦθα τὴν προσοχὴν εἰς ἕτερόν τι ζήτημα. Μεταξὺ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἡ Βαβυλῶν ἀπορρίπτεται, ἐκπίπτει ἀπὸ τῆς εὐνοίας (εἰς τὸ 1878), καὶ τοῦ χρόνου καθ' ὃν αἱ πληγαὶ ἔρχονται ἐπ' αὐτῆς, μεσολαβεῖ βραχὺ τι διάλειμμα, κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ πιστοὶ ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ μέλλουσι νὰ πληροφορηθῶσι πάντες ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος, καὶ περισυλλεγῶσιν ἐκ τῆς Βαβυλῶνος. Τοῦτο δὲ δεικνύεται εὐκρινῶς ἐν τῷ ἰδίῳ ἐδαφίῳ διότι μετὰ τοῦ ἀγγέλματος, «Ἐπεσεν ἡ Βαβυλῶν».... συνδέεται ἐπίσης ἡ πρόσκλησις, «Ἐξέλθετε, ὁ λαὸς μου, ἐξ αὐτῆς, ἵνα .... μὴ ἐκ τῶν [ἐπερχομένων] πληγῶν αὐτῆς λάβητε». Τὸ ἴδιον τοῦτο χρονικὸν διάλειμμα, καὶ τὸ ἴδιον ἔργον τὸ μέλλον νὰ ἐπιτελεσθῇ κατ' αὐτό, ἀναφέρονται ὡσαύτως συμβολικῶς εἰς τὸ κεφάλαιον Ἀποκλ. ζ'. 3.

Εἰς τοὺς ἀγγέλους ἡ ἐκτελεστὰς τῆς ὁργῆς διατάσσεται, «Μὴ ἀδικήσητε τὴν γῆν μήτε τὴν θάλασσαν μήτε τὰ δένδρα, **ΑΧΡΙ ΣΦΡΑΓΙΣΩΜΕΝ** τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐπὶ τῶν μειώπων αὐτῶν». Ἡ ἐπὶ τῶν μειώπων σφραγίσις ὑποδηλοῖ ὅτι ἡ διανοητικὴ τῆς ἀληθείας ἀντίληψις καὶ κατανόησις θέλει εἶσθαι τὸ σημεῖον ἢ ἡ σφραγίς, ἣτις θέλει διαχωρίσει καὶ καταστήσει διακριτοὺς τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῶν δούλων καὶ ὀπαδῶν τῆς Βαβυλῶνος. Τοῦτο δὲ συμφωνεῖ πρὸς τὴν τοῦ Δανιὴλ μαρτυρίαν: «Οἱ συνετοὶ [ἐκ τοῦ λαοῦ σου] θέλουσι νοήσει καὶ οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀσεβῶν [τῶν μὴ πιστῶν εἰς τὴν μετὰ τοῦ Κυρίου Διαθήκην των] θέλει νοήσει» (Δανλ. ιβ'. 10). Τοιοῦτοτρόπως μέλλουσι νὰ διακριθῶσι καὶ ἀποχωρισθῶσιν αἰτάξεις τῶν ἀνθρώπων πρὶν αἱ πληγαὶ ἐπέλθωσιν ἐπὶ τῆς ἀπορριφθείσης, τῆς ἀποβληθείσης Βαβυλῶνος. Ὅτι δὲ ἡ γνῶσις αὕτη πρόκειται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς σφραγίς καὶ συνάμα ὡς τὸ ἐνεργοῦν αἶσιον τοῦ διαχωρισμοῦ ὑπεμφαίνεται σαφῶς ἐν τῷ προεξετασθέντι χωρίῳ διότι, πρῶτον μὲν γίνεται ἡ διακλήρυξις, ὅτι «Ἐπεσεν ἡ Βαβυλῶν», καὶ ὅτι πληγαί τινες ἢ ποιναὶ ἔρχονται ἐπ' αὐτῆς πρὶν ἀκόμη ὑπάρξῃ ἐλπίς ὅτι ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ θέλει ὑπακούσει τὴν προσταγὴν, «Ἐξέλθετε», τὴν βασιζομένην ἐπὶ τῆς γνώσεως ἐκείνης. Καὶ ὄντως, γνωρίζομεν ὅτι πάντες δέον νὰ «σφραγισθῶσι» καλῶς

«ἐπὶ τῶν μειωπων αὐτῶν» — νὰ πληροφορηθῶσι διανοητικῶς — περὶ τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ, πρὶν δύννηθῶσι νὰ ἐκτιμήσωσιν ὀρθῶς ἢ ὑπακούσωσι τὸ πρόσταγμα τοῦτο.

Δὲν παρίσταται δὲ καταφανὲς ὅτι αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔργον τῆς σφραγίσεως τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ εἶναι ἤδη ἐν τῷ ἐκτελεῖσθαι; Δὲν εἴμεθα ἤδη ἐσφραγισμένοι ἐπὶ τῶν μειώπων ἡμῶν; Καί τοῦτο, ὡσαύτως, εἰς τὸν κατάλληλον ἀκριβῶς καιρὸν; Δὲν ποδηγετούμεθα δὲ, βῆμα πρὸς βῆμα, ὡς δι' αὐτῆς τῆς χειρὸς τοῦ Κυρίου — διὰ τοῦ λόγου Αὐτοῦ — εἰς τὴν κατανόησιν καὶ ἐκτίμησιν τῆς ἀληθείας, καὶ τῶν ἐν γένει γεγονότων τοῦ κόσμου ἀπὸ τῆς ἰδίας Αὐτοῦ ἀπόψεως, ἀνατρεπομένων τῶν προτέρων ἡμῶν δοξασιῶν, ἅς εἴχομεν ἀρυσθῆ ἕξ ἄλλων πηγῶν, ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων; Δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι αἱ διάφοροι διαιρέσεις ἢ Ἐκκλ. ἀποχρώσεις τῆς Βαβυλῶνος δὲν ἐχρησίμευσαν τὸ μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἐφ' ἡμῶν ἡ σφράγις αὕτη, ἀλλ' ὅτι αὗται ἀπέβησαν ἐμπόδια μᾶλλον, ἅτινα παρεκώλυσαν τὴν ταχύτεραν αὐτῆς ἀποπεράτωσιν; Καὶ δὲν βλέπομεν ἤδη τὴν ἀνάγκην ταύτης, ὡς ἐπίσης τῆς διακηρύξεως τοῦ Κυρίου, ὅτι διαχωρισμὸς τοῦ σίτου ἀπὸ τῶν ζιζανίων δεόν νὰ λάβῃ χώραν κατὰ τὸν θερισμόν; Δὲν βλέπομεν δὲ, ἐπίσης, ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ σχέδιον Αὐτοῦ, νὰ ἀποκαλύψῃ τὰ γεγονότα εἰς τοὺς πιστοὺς Αὐτοῦ, καὶ ἀκολούθως ἀναμείνῃ ὅπως οὗτοι ἐκδηλώσωσι τὴν ὀλοκάρδιον αὐτῶν συμπάθειαν πρὸς τὸ σχέδιον αὐτό διὰ προθύμου ὑπακοῆς; Τί ἐὰν τὸ νὰ ὑπακούσωμεν καὶ ἐξέλθωμεν συνεπάγεται ἐφ' ἡμῶν τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀφήσωμεν ὀπισθεν ἡμῶν τοὺς ἐπαίνοους τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἄνετόν τινα μισθόν, ἢ οἰκονομικὴν εἰς τὰς ἐμπορικὰς ἡμῶν ὑποθέσεις ὑποστήριξιν, ἢ οἰκογενειακὴν εἰρήνην, ἢ ὅ,τι δῆποτε ἄλλο; — ἐντιούτοις, μὴ φοβηθῶμεν. Ὁ λέγων πρὸς ἡμᾶς «Ἐλθετε»! εἶναι ὁ αὐτὸς ὅστις εἶπεν «Ἐλθε»! εἰς τὸν Πέτρον, ὅταν οὗτος περιεπάτησεν ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Ὁ Πέτρος, ὑπακούσας, θὰ ἐβυθίζετο, ἐὰν μὴ ὁ ἐκτεταμένος τοῦ Κυρίου βραχίων ἐκράτει Αὐτὸν ὁ ἴδιος δ' αὐτὸς βραχίων ὑποστηρίζει ἰσχυρῶς καὶ ἐκείνους ὅσοι ἐπὶ τῷ προστάγματι Αὐτοῦ ἐξέρχονται τῆς Βαβυλῶνος. Μὴ ἀποβλέψῃτε εἰς τὴν ταραχώδη θάλασσαν τῶν ἐν τῷ μεταξὺ δυσχε-

ρειῶν, ἀλλά, ἀποβλέποντες εὐθύ πρὸς τὸν Κύριον, θαρσεῖτε.

Ἡ ἐντολὴ εἶναι Ἐλθέ, οὐχὶ Ὑπαγε διότι ἐξερχόμενοι ἐκ τῆς δουλείας τῶν ἀνθρωπίνων παραδόσεων, καὶ δογμάτων, καὶ συστημάτων, καὶ πλανῶν, ἐρχόμεθα εὐθύ πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν, ὅπως διδαχθῶμεν καὶ τραφῶμεν ὑπ' Αὐτοῦ, ὅπως ἐνισχυθῶμεν καὶ τελειωθῶμεν εἰς τὸ νὰ πράττωμεν πᾶν τὸ εὐάρεστον εἰς Αὐτὸν, καὶ σταθῶμεν, καὶ μὴ πέσωμεν μετὰ τῆς Βαβυλῶνος.

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύπτει ἡμῖν τὸ γεγονός διὸ κατ' ὄνομα Ἐκκλησία, μετὰ τὴν πτώσιν αὐτῆς ἀπὸ τῆς εὐνοίας Αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι στόμα Αὐτοῦ (Ἀποκλ. γ'. 16.), θέλει καταλήξει βαθμιαίως εἰς κατάστασιν ἀπιστίας, ἐν τῇ ὁποία καταστήσει ἡ Γραφὴ θὰ παραγνωρίζηται τέλος καθολοκληρίαν, καίτοι θὰ διατηρῆται κατ' ὄνομα, καὶ ἐν τῇ ὁποία αἱ φιλοσοφικαὶ θεωρίαι τῶν διαφόρων σχολῶν θὰ εἶναι τὸ πραγματικὸν «πιστεύω» τῶν λεγομένων Χριστιανῶν. Ἀπὸ τῆς τιαύτης πτώσεως θέλουσιν ἐκφυγεῖ οἱ πιστοὶ καὶ ἐσφραγισμένοι διότι οὗτοι «κατισχύσουσιν ἐκφυγεῖν πάντα τὰ μέλλοντα γίνεσθαι, καὶ σταθῆναι» οὐχὶ πεσεῖν, ἐν τῷ καιρῷ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου. (Λουκ. κ'. 36.) Ὅντως δὲ, πλεῖστοι ὅσοι κατασταλάζουσιν ἤδη εἰς τιαύτην κατάστασιν, — κατέχοντες μὲν τοὺς τύπους τῆς λατρείας καὶ τὴν εἰς Δημιουργὸν καὶ μέλλουσαν ζωὴν πίστιν, ἀλλὰ βλέποντες ταῦτα κυρίως διὰ μέσου τῶν ἰδίων αὐτῶν ἢ ἄλλων ἀνθρωπίνων φιλοσοφιῶν καὶ θεωριῶν, καὶ μηδὲως ἀναγνωρίζοντες τὴν Γραφὴν ὡς τὸν ἀλάθηστον διδάσκαλον τῶν θείων προθέσεων ἢ σχεδίων. Οἱ τοιοῦτοι, καίτοι διατηροῦσιν εἰσέτι τὴν Γραφὴν, ὀσπιστοῦσιν εἰς τὰς ἱστορικὰς αὐτῆς ἀφηγήσεις, ἰδίως δὲ εἰς τὴν ἐν Ἐδὲμ. πτώσιν τοῦ ἀνθρώπου. Κρατοῦντες τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ὀνομάζοντες αὐτὸν Χριστὸν καὶ Σωτῆρα, θεωροῦσιν αὐτὸν ἀπλῶς, ὡς ἔξοχον καίτοι οὐχὶ καὶ ἀλάθηστον ὑπογραμμόν, καὶ ἀπορρίπτουσι τελείως τὴν ἀπολυτρωτικὴν Αὐτοῦ θυσίαν — τὸν σταυρὸν Αὐτοῦ. Ἀξιοῦντες δὲ διὸ ὁ Θεὸς εἶναι Πατὴρ πάντων ἀνθρώπων ἀκόμη καὶ τῶν ἁμαρτωλῶν, οὗτοι ἀρνοῦνται ἀμφότερα τὴν τε ἀρὰν ὡς ἐπίσης καὶ τὸν Μεσίτην.

Γενικῶς δὲν ἔχει παρατηρηθῆ τὸ ὅ, τι, κατὰ τὴν πρώτην ἔλευσιν, ἢ ἐκ τριῶν καὶ ἡμίσεως ἐτῶν διακονία τοῦ Κυρίου ἡμῶν μέχρι τῆς ἀπορρίψεως τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους (ἢ τε Ἐκκλησία καὶ τὸ ἔθνος αὐτῶν τότε ἦν ἐν καὶ τὸ αὐτό), ὑπῆρξε δοκιμασία τῆς πολιτείας ἢ τοῦ συστήματος ἐκείνου ὡς ἐνὸς ὄλου μᾶλλον, ἢ δοκιμασία τῶν κατ' ἄτομα μελῶν αὐτοῦ. Ἡ κληρικὴ τοῦ συστήματος ἐκείνου τάξις — οἱ Ἱερεῖς, Γραμματεῖς, καὶ Φαρισαῖοι — ἀντεπροσώπευον τὸ σύστημα ἐκεῖνο ὡς ὄλον. Αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἠξίουσαν ὡς ἀντιπροσωπεύοντες οὕτω τὸν Ἰουδαϊσμόν (Ἰωάν. ζ'. 48, 49), ὡς τοιοῦτους δὲ ἐθεώρει αὐτοὺς καὶ ὁ λαὸς ἐντεῦθεν δὲ καὶ ὁ τόνος τῆς ἐρωτήσεως, *Μή τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν, ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; Καὶ τοιοῦτους ἀκόμη ἀνεγνώρισεν αὐτοὺς καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν σπανίως ἤλεγξε τὸν λαὸν διότι δὲν ἐδέχοντο Αὐτόν κατ' ἐπανάληψιν ὅμως ἐθεώρησεν ὑπευθύνους τοὺς «τυφλοὺς ὁδηγούς», οἵτινες οὔτε οἱ ἴδιοι εἰσῆρχοντο εἰς τὴν Βασιλείαν, οὔτε καὶ εἰς τὸν λαὸν ἐπέτρεπον νὰ εἰσέλθῃ, ὅστις λαὸς ἤθελεν ἄλλως δεχθῆ τὸν Ἰησοῦν ὡς Μεσσίαν καὶ Βασιλέα.*

Ἡ διηνεκῆς προσπάθεια τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἦτο ν' ἀποφύγῃ τὴν δημοτικότητα — νὰ ἐμποδίξῃ τὸ νὰ διεγερθῆ ὁ λαὸς, συνεπεία τῶν θαυμάτων καὶ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ, μήπως ἀρπάσωσιν Αὐτόν διὰ τῆς βίας καὶ ἀναγορεύσωσιν Αὐτόν Βασιλέα. (Ἰωάν., στ'. 15) καὶ μ' ὄλον τοῦτο δὲν ἔπαυσε φέρων διαρκῶς ἐνώπιον τοῦ Ἰουδαϊκοῦ κλήρου τὰς μαρτυρίας καὶ ἀποδείξεις ταύτας περὶ τοῦ κύρους καὶ τῆς Μεσσιακῆς Αὐτοῦ ἀποστολῆς, μέχρι τοῦ χρόνου, καθ' ὃν, ληξάσης τῆς δοκιμασίας αὐτῶν ὡς ἐκκλησιαστικοῦ ἔθνους, ὁ οἶκος ἢ τὸ σύστημα αὐτῶν ἀπερρίφθη, «ἀφέθη ἔρημος». Τότε δὲ πλέον, κατὰ τὰς ὁδηγίας Αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τὰς διδασκαλίας τῶν ἀποστόλων, πᾶσαι αἱ προσπάθειαι κατεβλήθησαν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἀτομικῶς, ὁ δὲ ἀπορριφθεὶς ἐκκλησιαστικὸς αὐτῶν ὀργανισμὸς, καὶ οἱ ἡγέται αὐτοῦ, ὡς τοιοῦτοι, παρωράθησαν καθ' ὀλοκληρίαν.

Εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι κατὰ τὴν διακονίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ μέχρι οὗ ἀπερρίφθη τὸ σύστημα αὐτῶν, οἱ διδάσκαλοι

τοῦ νόμου καὶ οἱ ἱερεῖς ἀντεπροσώπευον αὐτό, παρατηρήσατε τὴν πρὸς τὸν καθαρισθέντα λεπρὸν πολιτείαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὡς ἀναγράφεται εἰς Ματθ. η'. 4. Ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτὸν, «ὄρα μηδενὶ εἶπης, ἀλλ' ὑπάγε σεαυτὸν δεῖξον τῷ ἱερεῖ καὶ προσένεγκον τὸ δῶρον ὃ προσέταξε Μωϋσῆς, εἰς ΜΑΡΤΥΡΙΑΝ ΑΥΤΟΙΣ». Ἡ ἀπόδειξις, ἡ μαρτυρία ἔδει ν' ἀποκρυβῆ ἀπὸ τοῦ λαοῦ πρὸς καιρόν, ἀλλὰ νὰ παρασχεθῆ αὕτη προθύμως εἰς τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν, οἵτινες ἀντεπροσώπευον τὴν Ἰουδαϊκὴν ἐκκλησίαν ἐν τῇ τότε ἐνεργουμένη ἐπ' αὐτῶν δοκιμασίᾳ.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξετάσωμεν ἰδιαιτέρως ἴσως τὸν τε σκοπὸν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς δοκιμασίας τῆς Ἰουδαϊκῆς Ἐκκλησίας ὡς συστήματος, διὰ τὸν λόγον τῆς τυπικῆς σχέσεως, ἣν αὕτη ἔχει ἐπὶ τῆς παρούσης δοκιμασίας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγελίου, ὡς ἐπίσης διὰ τὴν σχέσιν αὐτῶν πρὸς ὄλον τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ. Οὗτοι ὠμολόγουν συμφώνως πρὸς τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἶνε λαὸς ἔτοιμος διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Μεσσίου, ὁ λαὸς τὸν ὁποῖον οὗτος ἤθελε διοργανώσει, ἐξουσιοδοτήσει, διευθύνει καὶ χρησιμοποιοῖ ὡς λαὸν Αὐτοῦ, ὅπως εὐλογῆσῃ πάντα τὰ λοιπὰ ἔθνη τῆς γῆς, φέρων πάντας εἰς πλήρη γνῶσιν τοῦ Θεοῦ καὶ παρέχων αὐτοῖς εὐκαιρίας συμμορφώσεως αὐτῶν πρὸς τοὺς δικαίους Αὐτοῦ νόμους. Ὁ Θεὸς, καίτοι προεγνώριζεν ὅτι ὁ κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ ἤθελεν εἶσθαι ἀκατάλληλος διὰ τὴν πρωτίστην θέσιν εἰς τὸ μέγα τοῦτο ἔργον παρέσχεν ἐντούτοις εἰς αὐτοὺς πᾶσαν εὐκαιρίαν καὶ πᾶν πλεονέκτημα ὡς εἰάν ἦν ὄλως ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἀποτελεσμάτων. Ἐν τοσοῦτῳ, τὴν πρόγνωσιν Αὐτοῦ ταύτην ἀπεκάλυψε διὰ προφητικῶν γραφῶν, τὰς ὁποίας ὁμοῦς οὗτοι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσωσιν, ἵνα μὴ ὑποθέσωμεν ὅτι ἐδοκίμασε καὶ ἀπέτυχε ἐν τῇ πρὸς τὸν Ἰουδαϊκὸν λαὸν πολιτεία Αὐτοῦ.

Ἐφ' ὅσον ὁ Ἰσραὴλ, ὡς Ἐκκλησιαστικὸν Ἔθνος, ἦσιον ὅτι ἦν ἔτοιμος, προσμένων, καὶ πρόθυμος νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ εἰς αὐτὸν, ὡς ἔθνος ἢ ἐκκλησίαν, ἀνῆκον μέρος τοῦ προγράμματος, δὲν ἠδύνατο νὰ γείνη ἄλλως εἰμὴ νὰ δοκιμασθῶσιν οὗτοι πρὶν τὸ περαιτέρω τοῦ Θεοῦ σχέδιον τεθῆ ἐν ἐνεργείᾳ. Τὸ

περαιτέρω δ' αὐτὸ σχέδιον ἦν, ὅτι ἀφοῦ τὸ φυσικὸν τοῦ Ἀβραάμ σπέρμα, δοκιμασθὲν, ἤθελεν ἀποδειχθῆ ἀκατάλληλον διὰ τὴν πρωτίστην τιμὴν, ἣτις εἶχεν ἐπαγγελθῆ αὐτοῖς, καὶ τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐπεδίωκον, τότε ἐκλογή τις ἤθελε λάβει χώραν, κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ Ἐυαγγελίου, ἐξ ἀτόμων ἀξίων τῆς ὑψηλῆς τιμῆς τοῦ νὰ γείνωσι τὸ σπέρμα τῆς πρὸς τὸν Ἀβραάμ ἐπαγγελίας, καὶ συγκληρονόμοι μετὰ τοῦ Μεσσοῦ εἰς τὴν ὑποσχεθεῖσαν βασιλείαν, ἣτις ἤθελεν ἀνυψώσει καὶ εὐλογῆσαι πάσας τὰς φυλὰς τῆς γῆς. — Γαλάτ. γ'. 16, 27 — 29, 14.

Αἱ «Ἑβδομήκοντα ἑβδομάδες» (490 ἔτη) τῆς θείας εὐνοίας, αἱ ὑποσχεθεῖσαι πρὸς τὴν Ἰουδαϊκὸν λαόν, δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀποτύχωσιν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν συνεπῶς ὑπ' οὐδεμίαν ἔποψιν ἠδύνατο νὰ προσκληθῶσιν οἱ Ἑθνικοὶ ἢ οἱ Σαμαρεῖται νὰ γείνωσι μαθηταί, ἢ ἄλλως πῶς νὰ ταῦτισθῶσι πρὸς τὴν Βασιλείαν τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἐκήρυττον. (Πράξ. γ'. 26.) «**Ἦν ἀναγκαῖον πρῶτον** λαληθῆναι τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ» [τὴν πρόσκλησιν ὅπως λάβητε μέρος εἰς τὴν Βασιλείαν] ἔλεγεν ὁ Παῦλος, προσφωνῶν τοὺς Ἰουδαίους. (Πράξ. ιγ'. 46). «**Εἰς ὁδὸν ἔθνῶν μὴ ἀπέλθητε, καὶ εἰς πόλιν Σαμαρειτῶν μὴ εἰσέλθητε πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ**». «**Οὐκ ἀπεστάλην εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ**», ἔλεγεν ἐπίσης ὁ Διδάσκαλος, ἀποσιέλλων τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ. — Ματθ. ι'. 5. ιε'. 24.

Ὁλόκληρος ἡ «ἑβδομηκοστὴ ἑβδομάς,» ἐν τῷ μέσω τῆς ὁποίας ὁ Χριστὸς ἀπέθανε — τὰ ἐπὶ δηλ. ἔτη ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς διακονίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν μέχρι οὗ ὁ Πέτρος ἀπεστάλη νὰ κηρύξη εἰς τὸν Κορνήλιον, τὸν πρῶτον Ἑθνικὸν προσήλυτον, — εἶχον διατεθῆ παρὰ Θεοῦ διὰ τὴν δοκιμασίαν τῶν Ἰουδαίων. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ δοκιμασθῶσιν ὡς ἐν ὄλον (ὡς ἐκκλησιαστικὸν ἔθνος) καθ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐπὶ ἔτη, ἡ δοκιμασία ἐκείνη «συνειμήθη ἐν δικαιοσύνῃ» — Τοῦτέστιν, οὐχὶ πρὸς ζημίαν, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς ὄφελος αὐτῶν. Διότι παρίστατο κατάδηλον, οὐχὶ μόνον εἰς τὸν Θεὸν ἀλλ' ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι οἱ Φαρισαῖοι, ἱερεῖς καὶ γραμματεῖς, οὐχὶ μόνον ἀπέρριψαν, ἀλλ' ἐπὶ τέλος ἐμίσησαν τὸν Κύριον

Ἰησοῦν καὶ ἐζήτησαν νὰ θανατώσωσιν Αὐτὸν ἐπομένως, ὁπότε ὁ καιρὸς Αὐτοῦ ἐπέστη ὅπως προσφέρῃ ἑαυτὸν δημοσίως ὡς Βασιλέα ἐρχόμενος εἰς αὐτοὺς καὶ καθήμενος ἐπὶ πώλου ὄνου ὁπότεκαὶ δὲν ἐγένετο δεκτὸς παρὰ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοῦ ἔθνους, ὁ Βασιλεὺς ἀπεξένωσεν ἑαυτοῦ τὸ σύστημα ἐκεῖνο ἀμέσως, καίτοι ὁ κοινὸς λαὸς ἐδέχθη Αὐτὸν μετὰ χαρᾶς καὶ ἐπέμενε εἰς τὴν ἀναγνώρισιν Αὐτοῦ ὡς Βασιλέως. (Μάρκ. ιβ'. 37). Τοιοῦτοιτρόπως συνέτεμεν ὁ Κύριος ὑμῶν τὴν περαιτέρω ἀνωφελῆ αὐτῶν δοκιμασίαν, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως τὸ ὑπόλοιπον τῆς «ἐβδομηκοστῆς» ἐκείνης «ἐβδομάδος» δαπανηθῆ εἰδικῶς καὶ ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τοῦ λαοῦ, ἐπὶ τῶν ἀτόμων τοῦ ἀπερριμμένου ἐκείνου συστήματος, — πρὶν αἱ προσπάθειαι τῶν ἐργατῶν τῆς νέας οἰκονομίας διανεμηθῶσιν ἐφ' ὄλων τῶν ἀνά τὴν ὑφήλιον ἐθνῶν. Οὕτω δὲ καὶ ἐγένετο διότι, ὁ Κύριος ἡμῶν, μετὰ τὴν ἀνάστασιν Αὐτοῦ, ὁπότε εἶπεν εἰς τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ ὅτι αἱ προσπάθειαι αὐτῶν δὲν ἦτο πλέον ἀνάγκη νὰ περιορισθῶσιν εἰς τοὺς Ἰουδαίους καὶ μόνον, ἀλλ' ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπεκταθῶσιν εἰς «πάντα τὰ ἔθνη», προσέθηκεν εἰδικῶς — «ἀρξάμενοι ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ». (Λουκ. κδ'. 47) Ἐγνώριζε δὲ καλῶς ὅτι τὰ Ἰουδαϊκὰ αὐτῶν φρονήματα ἤθελον εἰσθαι ἐμπόδιον δι' αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ χωρήσωσι καὶ πέραν τῶν Ἰουδαίων, ἕωσοῦ, ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, ἤθελε διανοίξει αὐτοῖς τὴν ὁδὸν πρὸς τοῦτο, — τὸ ὁποῖον καὶ ἔπραξε κατὰ τὸ τέλος τοῦ χρόνου τῆς πρὸς αὐτοὺς εἰδικῆς εὐνοίας, ἐξαποστείλας τὸν Πέτρον πρὸς τὸν Κορνήλιον. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας δ' ἐκείνης, Ἰουδαῖοί τε καὶ Ἑθνικοὶ, ὡς άτομα πλέον, μετέσχον ἐξ ἴσου τοῦ προνομίου τῆς χάριτος καὶ εὐνοίας τοῦ Θεοῦ, γενόμενοι ἐξίσου ἀποδεκτοὶ ἐν τῷ Χριστῷ καὶ διὰ τοῦ Χριστοῦ διότι, ἐκ τῆς παρούσης κλήσει «δὲν ὑπάρχει διαφορὰ» ὅσον ἀφορᾷ τὸν Θεὸν — τῆς διὰ τὸν Ἰουδαῖον δυσμενοῦς διαφορᾶς ἐγκειμένης εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πρόληψιν ὅπως δεχθῆ, ὡς δῶρον διὰ τοῦ Χριστοῦ, τὰς ποτὲ προσφερθείσας εἰς αὐτὸν εὐλογίας ἐπὶ τῷ ὄρω τῆς πραγματικῆς αὐτοῦ συμμορφώσεω πρὸς τὸ πλήρες γράμμα καὶ πνεῦμα τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων ἐν τῇ πεπτωκυῖα αὐ-